

Novogovora. Niska rasta, niži od Vinstona, imao je crnu kosu i krupne izbuljene oči, istovremeno tužne i podsmešljive, koje kao da su ispitivale sagovornikovo lice.

"Hteo sam da te pitam imaš li koji žilet", reče on.

"Nijedan!" reče Winston užurbano i s nekim osećanjem krivice. "Tražio sam ih svuda. Više ih nema."

Svi su tražili žilete. On je, u stvari, imao još dva neupotrebljena koja je pažljivo čuvao. Već mesecima je vladala glad za žiletima. Uvek je postojao poneki potreban artikal koji se nije mogao naći u prodavnicama za članove Partije. Nekad su to bila dugmad, nekad vuna za krpljenje, nekad pertle; sada su to bili žileti. Mogli su se nabaviti, pa i to teško, jedino posle manje-više konspirativne potrage na 'slobodnom' tržištu.

"Već šest nedelja se brijem istim žiletom", slaga on.

Red se pomeri za još jedno mesto napred. Kad zastadoše, on se okrete i ponovo sučeli sa Sajmom. Obojica uzeše po jedan masni metalni poslužavnik sa gomile na ivici pulta.

"Jesi li išao juče da gledaš vešanje zarobljenika?" upita Sajm.

"Radio sam", ravnodušno reče Winston. "Biće u žurnalu, verovatno."

"To je vrlo slaba zamena", reče Sajm.

Njegove podsmešljive oči prošpartaše Vinstonovim licem. Činilo se da govore "Znam ja tebe. Čitam te. Vrlo dobro znam zašto nisi išao da gledaš kako ih veštaju." Sajm je, na neki intelektualni način, bio otrovno ispravna. Umeo je da govori sa ogavnim sladostrasnim zadovoljstvom o napadima helikoptera na neprijateljska sela, o suđenjima i priznanjima zloislitelja, o izvršavanju smrtnih kazni u podrumima Ministarstva Ljubavi. Razgovarati s njim uglavnom je značilo odvrćati ga od tih tema i navoditi, ukoliko je moguće, na stručni razgovor o Novogovoru, za šta je bio stručnjak i o čemu je govorio zanimljivo. Winston okrete glavu malo u stranu da izbegne krupne crne oči koje su ga ispitivale.

"Dobro je bilo", zamišljeno reče Sajm. "Samo mislim da greše što im vezuju noge. Volim da ih gledam kako se džilitaju. A iznad svega, na kraju, kad isplaze jezik, onako plav sasvim svetlo plav. Taj mi je detalj posebno privlačan."

"Sledeći!" povika servirka u beloj kecelji sa kutlačom u ruci.

Vinston i Sajm gurnuše svoje poslužavnike prema peći. Servirka im tresnu na njih propisani ručak - metalnu šerpicu ružičasto-sivkaste čorbe, komad hleba, kocku sira, šolju kafe Pobeda bez mleka, i tabletu saharina. "Eno jednog stola, tamo pod telekranom", reče Sajm. "Usput možemo da uzmemo po jedan džin."

Džin dobiše u šoljama od fajansa bez drške. Probiše se kroz pretrpanu prostoriju i istovariše jelo s poslužavnika na sto sa metalnom pločom, u čijem je jednom uglu neko ostavio baricu čorbe, prljave tečnosti sa izgledom bljuvotine. Winston podiže svoju šolju džina, zastade za trenutak da napregne živce, i sruči u grlo tečnost uljastog ukusa. Kad je iscedio suze iz očiju, najednom otkri da je gladan. Poče gutati krišku za kriškom čorbe u kojoj je sem gustiša bilo i kockica neke ružičaste sunderaste mase - verovatno kakvog preparata mesa. Ni jedan ni drugi ne progovoriše dok nisu ispraznili svoje šerpice. Za stolom levo od Vinstona neko je govorio užurbano bez prekida, oštrim brbljavim tonom nalik pačjem gakanju probijajući opštu vrevu u prostoriji.

"Kako napreduje rečnik?" upita Winston podižući glas da nadjača buku.

"Sporo", reče Sajm. "Ja radim na pridevima. Neopisivo privlačan posao."

Čim se pomenuo Novogovor, lice mu je zasijalo. On gurnu svoju šerpicu u stranu, podiže jednom tankom rukom komad hleba a drugom kocku sira i naže se preko stola da ne bi morao vikati.